

Diumenge, 12 de maig de 2013, 18 h

Orfeó Català

Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra

Juan Sancho, *Evangelista*

Elias Benito, *Jesús*

Marta Mathéu, *soprano*

Marta Infante, *mezzosoprano*

Francisco Fernández-Rueda, *tenor*

Joan Martín-Royo, *baríton*

M. Àngels Custal*, *Ancilla*

Eduard Capell*, *Pere*

Nicolás Palermo*, *Servus I*

Joan Francesc Folqué*, *Servus II*

* Membres de l'Orfeó Català

Continuo:

Jordi Reguant, *clavicèmbal*

Sylvie Reverdy, *violoncel*

Josep Vila i Casañas, *director*

J. S. Bach: *Passió segons sant Joan*, BWV 245

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

Passió segons sant Joan, BWV 245

PRIMERA PART

- 1 Cor: *Herr, unser Herrscher, dessen Ruhm in allen Landen herrlich ist!*
- 2 Recitativ. Evangelista. Jesús: *Jesus ging mit seinen Jüngern über den Bach Kidron*
- 3 Cor: *Jesus von Nazareth*
- 4 Recitativ. Evangelista. Jesús: *Jesus spricht zu ihnen*
- 5 Cor: *Jesus von Nazareth*
- 6 Recitativ. Evangelista. Jesús: *Jesus antwortete: Ich hab's euch gesagt, daß ich's sei*
- 7 Coral: *O große Lieb, o Lieb ohn alle Maße*
- 8 Recitativ. Evangelista. Jesús: *Auf daß das Wort erfüllet würde*
- 9 Coral: *Dein Will gescheh, Herr Gott, zugleich*
- 10 Recitativ. Evangelista: *Die Schar aber und der Oberhauptmann*
- 11 Ària (contralt): *Von den Stricken meiner Sünden*
- 12 Recitativ. Evangelista: *Simon Petrus aber folgte Jesu nach*
- 13 Ària (soprano): *Ich folge dir gleichfalls mit freudigen Schritten*
- 14 Recitativ. Evangelista, Pere, Jesús, Ancilla, Servus: *Derselbige Jünger war dem Hohen-priester bekannt*
- 15 Coral: *Wer hat dich so geschlagen*
- 16 Recitativ. Evangelista: *Und Hannas sandte ihn gebunden zu dem Hohenpriester Kaiphas*
- 17 Cor: *Bist du nicht seiner Jünger einer?*
- 18 Recitativ. Evangelista, Pere, Servus: *Er leugnete aber*
- 19 Ària (tenor): *Ach, mein Sinn*
- 20 Coral: *Petrus, der nicht denkt zurück*

SEGONA PART

- 21 Coral: *Christus, der uns selig macht*
- 22 Recitativ. Evangelista, Pilat: *Da führeten sie Jesus von Kaiphas vor das Richthaus*
- 23 Cor: *Wäre dieser nicht ein Übeltäter, wir hätten dir ihn nicht überantwortet*
- 24 Recitativ. Evangelista, Pilat: *Da sprach Pilatus zu ihnen*
- 25 Cor: *Wir dürfen niemand töten*
- 26 Recitativ. Evangelista, Pilat, Jesus: *Auf daß erfüllet würde das Wort Jesu*
- 27 Coral: *Ach großer König, groß zu allen Zeiten*
- 28 Recitativ. Evangelista, Pilat, Jesús: *Da sprach Pilatus zu ihm*
- 29 Cor: *Nicht diesen, sondern Barrabam!*
- 30 Recitativ. Evangelista, Pilat, Jesús: *Barrabas aber war ein Mörder*
- 31 Arioso (baix): *Betrachte, meine Seel, mit ängstlichem Vergnügen*
- 32 Ària (tenor): *Erwäge, wie sein blutgefärbter Rücken*
- 33 Recitativ. Evangelista: *Und die Kriegsknechte flochten eine Krone von Dornen*
- 34 Cor: *Sei begrüßet, lieber Jüdenkönig!*
- 35 Recitativ. Evangelista, Pilat: *Und gaben ihm Backenstreich*
- 36 Cor: *Kreuzige, kreuzige!*
- 37 Recitativ. Evangelista, Pilat: *Pilatus sprach zu ihnen*
- 38 Cor: *Wir haben ein Gesetz, und nach dem Gesetz soll er sterben*
- 39 Recitativ. Evangelista, Pilat, Jesús: *Da Pilatus das Wort hörte, fürchtet' er sich noch mehr*
- 40 Coral: *Durch dein Gefängnis, Gottes Sohn*

- 41 Recitativ. Evangelista: *Die Jüden aber schrieen*
- 42 Cor: *Lässest du diesen los, so bist du des Kaisers Freund nicht*
- 43 Recitativ. Evangelista, Pilat: *Da Pilatus da Wort hörte, führete er Jesum heraus*
- 44 Cor: *Weg, weg mit dem, kreuzige ihn!*
- 45 Recitativ. Evangelista, Pilat: *Spricht Pilatus zu ihnen*
- 46 Cor: *Wir haben keinen König denn den Kaiser*
- 47 Recitativ. Evangelista: *Da überantwortete er ihn daß er gekreuziget würde*
- 48 Ària (baix i cor): *Eilt, ihr angefochtenen Seelen*
- 49 Recitativ. Evangelista: *Allda kreuzigten sie ihn*
- 50 Cor: *Schreibe nicht: der Jüden König*
- 51 Recitativ. Evangelista, Pilat: *Pilatus antwortete*
- 52 Coral: *In meines Herzens Grunde*
- 53 Recitativ. Evangelista: *Die Kriegsknechte aber, da sie Jesum gekreuziget hatten, nahmen seine Kleider*
- 54 Cor: *Lasset uns den nicht zerteilen, sondern darum losen, wes er sein soll*
- 55 Recitativ. Evangelista, Pilat: *Auf daß erfüllet würde die Schrift*
- 56 Coral: *Er nahm alles wohl in acht in der letzten Stunde*
- 57 Recitativ. Evangelista, Jesús: *Und von Stund an nahm sie der Jünger zu sich*
- 58 Ària (contralt): *Es ist vollbracht!*
- 59 Recitativ. Evangelista: *Und neiget das Haupt und verschied*
- 60 Ària (baix i cor): *Mein teurer Heiland, laß dich fragen*
- 61 Recitativ. Evangelista: *Und siehe da, der Vorhang im Tempel zerriß in zwei Stück*
- 62 Arioso (tenor): *Mein Herz, in dem die ganze Welt bei Jesu Leiden gleichfalls leidet*
- 63 Ària (soprano): *Zerfließe, mein Herze, in Fluten der Zähren*
- 64 Recitativ. Evangelista: *Die Jüden aber, die weil es der Rüsttag warn*
- 65 Coral: *O hilf, Christe, Gottes Sohn*
- 66 Evangelista: *Darnach bat Pilatum Joseph von Arimathia*
- 67 Cor: *Ruth wohl, ihr heiligen Gebeine*
- 68 Coral: *Ach Herr, lass dein lieb Englein*

La nota necrològica del seu fill Carl Philipp Emanuel, diu que J. S. Bach va escriure cinc *Passions*, de les quals només dues s'han conservat íntegrament, la *Passió segons sant Joan*, BWV 245 i la *Passió segons sant Mateu*, BWV 244. Cinc anys separen la primera interpretació –en els serveis litúrgics de Setmana Santa i no pas a la sala de concerts– d'aquestes dues grans obres. Tot i servir-se d'un mateix model genèric, les diferències entre si no responen tant a una qüestió cronològica, sinó que són degudes a les característiques del text evangèlic de què se serveixen, en el sentit que el relat de la Passió en l'Evangeli de sant Joan ofereix menys elements dramàtics que el de sant Mateu i, doncs, al costat del relat dels sofriments de Crist, se centra també en la seva majestat com a Fill de Déu. I Bach, que tenia una profunda formació teològica, sense deixar de mostrar-nos la història de la Passió i fer-nos estremir amb el seu drama humà, hi interpreta per mitjà del seu art les paràboles de la doctrina de la gràcia que són a la base de l'Evangeli de sant Joan. Tanmateix, però, el seu innat instint dramàtic el portà a afegir al text de sant Joan dos fragments de sant Mateu, referents al plor de Pere, després d'haver negat Jesús (que el recitatiu de l'Evangelistista descriu amb cromatismes estremidors i agosarats) i al terratrèmol que es produí després de la mort de Crist.

El cor inicial resumeix amb inoïda eloqüència la idea central del relat de la *Passió de sant Joan*: Jesús hi és presentat com un sobirà suprem, el sofriment i la humiliació del qual són una etapa necessària de la seva missió terrenal. Albert Schweitzer ha remarcat el simbolisme (avui l'interpretariem en termes retòrics) dels seus motius: les semicorxeres dels violins evoquen l'esperit diví que es contempla a si mateix; els obstinats dels baixos, en corxeres, la idea d'infiní; les dissonàncies punyents dels oboès i les flautes expressen el dolor, sense arribar a formar un tema; i, en la frase “*mostra'ns amb la teva Passió que Tu, el fill de Déu, fins amb les humiliacions més grans has estat glorificat*”, el motiu de semicorxeres descendeix als baixos...

Aquest és l'únic cor de gran format de la *Passió segons sant Joan*, si no comptem l'inefable penúltim número, de caràcter interior i contemplatiu, que precedeix el coral final, ja que Bach preferí acabar la primera part, iniciar la segona i concloure l'obra amb un coral, expressió musical bàsica de la cultura religiosa dels fidels de les esglésies protestants alemanyes. I és que aquesta *Passió* és més íntima, breu i concentrada que la de sant Mateu i també més jove, càlida, tendra i de proporcions més humanes.

La *Passió segons sant Joan* fou interpretada per primera vegada a l'església de Sant Nicolau de Leipzig el Divendres Sant de 1724, encara que el seu origen es remunta als anys de Weimar. Bach hi realitzà diversos canvis –motivats per imperatius circumstancials i que, per tant, no constitueixen una progressió cap a un model definitiu– amb motiu de tres interpretacions posteriors.

Per estructurar l'obra, Bach seguí el model de la Passió moderna, amb veus i instruments, que donava entrada als elements teatrals de l'*arioso*, l'ària i el recitatiu i que repartia el text en tres blocs. El relat dels esdeveniments és confiat a la veu humana amb l'únic suport de l'orgue i dels instruments greus de baix continu, les paraules de Crist són declamades per una veu de baix, un tenor assumeix el paper de l'Evangelistista cronista, els altres *dramatis personae* són interpretats per solistes i el cor es fa càrrec de les intervencions col·lectives de les *turbae*. L'element narratiu és puntuat pels corals homòfons, que representen la veu de la comunitat de feligresos

i el seu mitjà de participació més íntim i familiar, alhora que són la referència medul·lar del discurs espiritual del compositor. Finalment, les àries solistes tenen la funció de desvetllar la sensibilitat dels fidels per mitjà d'un element extern; el seu origen modern, teatral i mundà, no era, en teoria, un obstacle per a la seva inserció en un context religiós i espiritual, ja que el pensament de l'època no distingia entre l'esfera secular i la sagrada; tot i això, algunes autoritats religioses de Leipzig n'havien retret l'ús, perquè la música “no semblés sortida del teatre, sinó que, més aviat, incités a la pietat dels oients”.

D'aquests tres elements se serví Bach per bastir el seu discurs i donar forma al curs intern de l'obra segons les lleis de la retòrica musical en ús. És curiós, però, que un bachià tan penetrant com Albert Schweitzer mostrés serioses reserves sobre l'estructura de la *Passió segons sant Joan*, en afirmar que és fruit d'una juxtaposició d'elements més que no pas d'un pla ben meditat. En aquest sentit, algunes vegades s'ha atribuït la repetició de la mateixa música per diversos dels cors de les *turbæ* a la manca de temps del compositor en escriure l'obra. Avui, en canvi, és clar que aquestes repeticions eren indispensables per dur a terme el minuciós pla arquitectònic que el compositor havia concebut, per tal d'aconseguir aquella estructura simètrica que és pròpia de moltes creacions del Barroc.

Cal dir que aquests cors de les *turbæ* –particularment els de l'escena de l'interrogatori de Pilat– constitueixen alguns dels fragments més vitals i originals de l'obra, per la intensitat expressiva, els abruptes cromatismes ocasionals, que no defugen aspreses i dissonàncies, i, sovint, els motius realistes de l'acompanyament instrumental. Semblen un impressionant fresc de les masses humanes exaltades, malgrat la relativa simplicitat dels mitjans emprats. Aquestes escenes corals es corresponen amb recitatius d'un dramatisme intens i quasi violent. Quant a les àries –molt menys nombroses que en la *Passió segons sant Mateu*–, són un dels tresors més grans de tota l'obra, tant per la presència concertant de certs instruments (com oboès i fagots, flautes, dues violes d'amor, llaüt i viola de gamba), com per la seva correspondència amb una situació psicològica concreta i la presència de figures musicals adients a l'afecte i al text de cada fragment. Com a troballes d'antologia, assenyalem, entre d'altres possibles, el plany desolat de la contralt, amb viola de gamba obligada, en l'“Es ist vollbracht” (núm. 58), el realisme d'“Eilt, ihr angefochtenen Seelen”, en què el cor respon al baix amb un motiu anticipat anteriorment pels violins (núm. 48), o la desolació apassionada del tenor, que expressa la confusió de la humanitat després de la negació de Pere (núm. 19).

El comentari sobre cada detall de la *Passió segons sant Joan* seria inacabable i depassa les possibilitats d'aquest escrit. Cal que l'oient es familiaritzi amb l'obra i, amb la música a l'orella i el text a la ment, i vagi descobrint els secrets d'aquest monument musical que, com totes les grans obres d'art, és un pou sense fons. Voldriem dir, finalment, que l'audició en concert de la *Passió segons sant Joan* és aliena a les funcions i finalitats per a les quals l'obra fou concebuda. Per això, una lectura basada únicament en l'aspecte estètic sempre serà incompleta.

Lluís Millet

Tots sou part del Palau

Mecenases Protectors

Fundació
Catalunya - La Pedrera

FUNDACIÓ PUIG

Fundación
Telefonica

nationale
suisse

Telefonica

vocento

vueling®

Col·laboradors

— Aena
— Aenor
— Almirall, S.A.
— Autoritat Portuària de Barcelona
— Bagués-Masriera Joiers
— Basi, S.A.
— Bodegues Sumarroca
— Canon España, S.A.
— Caprabo
— Cobega
— Col·legi de Farmacèutics de Barcelona

— Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports
— Deloitte
— El Punt Avui
— Esteve
— Europa Press de Catalunya, S.A.
— Fluidra
— Fundació Castell de Peralada
— Fundació Puigvert
— Hoteles Catalonia
— HP
— La Xarxa

— Loteria de Catalunya
— Mémora
— Miquel Alimentació Grup
— Nestlé España, S.A.
— RAC1/RAC105
— Reial Automòbil Club de Catalunya
— Roca Junyent, S.L.
— Unnim Caixa / Unnim BBVA

Amics Benefactors: Ascensores Jordà, S.A. — Clos Interiors, S.L. — Dalkia Catalunya, S.A. — Eurofirms ETT S.L.U. — Fundació Antoni Serra Santamans — Horaci Miras Giner — Quadis Selmar, S.A. — Teatre Romea

Gràcies!

Mecenes d'honor

AgrolimenTM

 euromadi

Obra Social "la Caixa"

Fundació
BancSabadell

B[®]**S**

Fundació
Damm

Fundación
REPSOL

GARRIGUES

gasNatural
fenosa

HAVAS
MEDIA GROUP

ara.cat

CADENA
SE2

LA VANGUARDIA

 el Periódico

EL PAÍS

 CATALUNYA
RÀDIO

Orfeó Català

L'Orfeó Català, un dels cors amateurs de referència de Catalunya i l'Estat espanyol, va ser fundat l'any 1891 per Lluís Millet i Amadeu Vives amb l'objectiu de difondre el repertori coral català i universal i de vetllar per l'excel·lència artística de les seves interpretacions. Aquests valors fundacionals han marcat la seva trajectòria fins a l'actualitat. L'Orfeó Català té la seu al Palau de la Música Catalana, un edifici Patrimoni de la Humanitat i icona del Modernisme català que va ser construït entre els anys 1905 i 1908.

L'empremta del fundador, Lluís Millet, va presidir la història dels primers cinquanta anys de l'entitat. Després de la seva mort, en van ser directors titulars, successivament, Francesc Pujol, Lluís M. Millet, Lluís Millet i Loras, Salvador Mas, Simon Johnson i Jordi Casas. Des del 1998 ho és Josep Vila i Casañas.

Considerat un dels símbols de la cultura catalana, l'Orfeó Català ha donat a conèixer les obres més representatives de la literatura coral-orquestral barroca, clàssica, romàntica i moderna i ha protagonitzat primeres audicions al nostre país d'obres tan fonamentals com la *Missa en Si menor de Bach*, *Les estacions* de Haydn o l'*Stabat Mater* de Poulenc, entre d'altres. Al llarg de la seva història ha estat dirigit per algunes de les millors batutes del panorama internacional, com Richard Strauss, Felix Weingartner, Zubin Mehta, Daniel Barenboim, Lorin Maazel, Mstislav Rostropóvitx, Charles Dutoit, Adam Fischer, Frans Brüggen o Guennadi Rozhdestvenski, entre d'altres.

L'alt compromís personal dels seus cantaires, juntament amb la formació musical i vocal de primer nivell que el cor els proporciona, situen actualment l'Orfeó Català en un lloc privilegiat del panorama català i en propicien col·laboracions amb les principals orquestres nacionals i internacionals.

L'any 1999 el cor va consolidar el seu vessant pedagògic i formatiu amb la fundació de l'Escola Coral de l'Orfeó Català, per procurar una formació vocal i musical completa als futurs cantaires de l'Orfeó.

Entre les seves actuacions recents destaca la participació de l'Orfeó Català en la *Segona Simfonia* de Mahler al costat de la Pittsburgh Symphony Orchestra sota la direcció de Manfred Honeck al cicle Palau 100 i al cicle Ibermúsica (Auditorio Nacional de Madrid), i la interpretació d'*El pessebre* de Pau Casals amb l'OBC a L'Auditori.

El juny del 2013 l'Orfeó viatjarà a Viena per interpretar els *Gurrelieder* de Schönberg a la Konzerthaus amb Kent Nagano i la Wiener Symphoniker. L'1 de juliol de 2013 l'Orfeó Català obrirà la temporada 2013-14 de Palau 100 amb el *Requiem* de Fauré al costat de la Filharmònica de Berlín i sota la direcció de Simon Rattle.

Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra

L'Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra (ONCA) va néixer l'any 1992 en el format d'orquestra de cordes. És gestionada per la Fundació ONCA, una entitat formada pel Govern d'Andorra i la Fundació Crèdit Andorrà, que en són els patrons.

L'any 2006 l'ONCA va iniciar les seves actuacions com a orquestra clàssica, concerts que combina amb el format de cambra. El violinista andorrà Gerard Claret, un dels principals impulsors de la formació, n'és el concertino director.

L'any 2003 l'ONCA signà un conveni de col·laboració amb el Teatre-Auditori de Sant Cugat i amb l'Escola Municipal de Música Victòria dels Àngels, també de Sant Cugat del Vallès. La temporada 2004-05, en col·laboració amb la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, enceta el cicle de concerts de cambra al Petit Palau, un cicle que du a terme anualment.

L'ONCA ha estat dirigida per Lord Yehudi Menuhin en el seu 80è aniversari i per J. Casas, A. Ros Marbà, S. Brotons, D. Brophy i E. Colomer, entre d'altres. Marzio Conti ha estat el director principal des del 2006 per a les produccions en format d'orquestra clàssica i ha aportat una tasca intensa i molt important per a la consecució del repertori clàssic de l'ONCA. L'orquestra ha actuat a Andorra, Espanya, França, Bèlgica, Itàlia, Alemanya i Portugal, i ha assolit un lloc de prestigi dins del panorama musical.

L'ONCA ha actuat amb solistes de prestigi internacional com N. Yepes, V. dels Àngels, Ll. Claret, J.P. Rampal, C. Arimany, J. Achúcarro, J. Bros, L. Nucci, J. Carreras, G. Sebök, J. Aragall, M. Barrueco, C. Veloso, S. Rinaldi, B. Hendricks, C. Núñez, Nina, Ll. Fortuny, Amaral, S. Pérez Cruz, i Love of Lesbian, entre d'altres.

L'ONCA ha enregistrat obres dels compositors catalans Toldrà, Montsalvatge, Casals, Turina, Rodrigo, Manén, Lamote de Grignon i Guinovart, entre d'altres. Ha estrenat *Gemini* (1998) de Cervelló, *Tres reflexos sobre una pastoral d'hivern* (2003) de Montsalvatge i la *Simfonia núm. 2, "Andorrana"* (2007) de Rendine, així com l'enregistrament d'aquesta darrera obra, encàrrec de la Fundació ONCA.

El novembre del 2004 va rebre la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya.

Josep Vila i Casañas

És un dels directors de cors més reconeguts de Catalunya i de l'Estat espanyol. La intensa tasca que està duent a terme en l'àmbit de la direcció coral, la direcció orquestral i en el terreny compositiu li ha valgut un ampli reconeixement de la crítica i del públic. Des de l'any 1998 és el director de l'Orfeó Català, que té la seu al Palau de la Música Catalana. Recentment també ha estat nomenat director titular del Cor de Cambra del Palau, un conjunt de veus professionals fundat pel mateix Orfeó l'any 1991. Paral·lelament a la seva activitat artística, exerceix de professor de direcció de cor a l'Escola Superior de Música de Catalunya des de l'any 2005.

Format en direcció coral sota el mestratge de Manel Cabero, Lluís Vila, Pierre Cao, Laszlo Heltay, Josep Prats, Johan Duijck i especialment Eric Ericson, ha estat fundador i director del Cor Lieder Càmera de Sabadell durant 16 anys, fet que li ha permès enregistrar una àmplia discografia. Anteriorment havia estat director titular de la Coral Càrmina de Barcelona i del Coro de Radiotelevisión Española.

Al llarg de la seva trajectòria artística, ha dirigit altres formacions vocals i orquestrals, entre les quals destaquen el Coro Nacional de España, Orfeón Donostiarra, Cor de l'Acadèmia Franz Liszt de Budapest, Orquesta de Radiotelevisión Española, Orquestra Simfònica del Vallès i Orquesta Sinfónica de Màlaga. L'estiu del 2010 fou convidat per la Federació Internacional de Cors a codirigir el Jove Cor Mundial juntament amb el director noruec Ragnar Rasmussen.

Pel que fa al terreny compositiu, disposa d'un ampli catàleg d'obres per a tot tipus de cor, tant *a cappella* com en col·laboració amb conjunts de música de cambra i orquestra simfònica. Algunes de les seves composicions més celebrades són les cançons per a cor infantil escrites entre els anys 1983 i 1996, la *Salve Regina* (2002), la fantasia coral-orquestral *El mirador* (2003) i la cantata *El motí* (2007), encàrrec de l'Auditori de Barcelona.

Com a pedagog especialista en direcció de cors, sovint imparteix cursos i classes magistrals a diferents ciutats, entre les quals destaquen Barcelona, Palma de Mallorca, Lleida, Múrcia, Ljubljana, Budapest i Puerto Madryn (Argentina).

Juan Sancho

Nascut a Sevilla el 1982, realitzà estudis de cant al Departament de Música Antiga de l'ESMUC amb Lambert Climent, i també repé classes de Montserrat Figueras. Més endavant, treballà amb Raphaël Sikorski al Laboratoire de la Voix a París i amb Raúl Giménez a Barcelona. La formació inicial en música antiga li permet treballar sota la direcció d'alguns dels millors especialistes, com William Christie, Fabio Biondi, Gustav Leonhardt, Jordi Savall, Alan Curtis, Andrea Marcon i Diego Fasolis, així com cantar amb les orquestres liderades per aquests directors.

Va ser un dels joves cantants escollits per participar en el projecte *Le Jardin des Voix* de Les Arts Florissants (2007). L'estiu d'aquest mateix any, després de participar en l'European Music Academy del Festival d'Ais de Provença va començar la seva carrera en el repertori operístic mozartià i belcantístic. Des d'aleshores canta amb conegudes orquestres modernes (Maggio Musicale Fiorentino, Orchestra della Svizzera Italiana, Real Filharmonía de Galicia, Orquestra d'Euskadi, Sinfónica de Navarra, etc.). També ha participat en importants festivals europeus (Florència, Ambronay, Anvers, Bruges, Barcelona, Sevilla, San Sebastià i Via Stellae de les terres compostel·lanes.

Ha debutat a La Scala (Milà), Barbican Center (Londres), Lincoln Center (Nova York), Palais des Beaux Arts (Brussel·les), Alte Oper (Frankfurt), Cité de la Musique (París), Fundació Gulbelkian (Lisboa), Opéra Comique i Sala Pleyel (París), Teatre Nacional

de Praga, La Fenice (Venècia), Teatro Real (Madrid), Teatro de la Maestranza (Sevilla), etc.

En el terreny operístic, destaca la seva participació en la trilogia monteverdiana, *L'Orfeo*, *Il ritorno d'Ulisse* i *L'incoronazione di Poppea*, realitzada entre el 2008 i el 2010 al Teatro Real de Madrid sota la direcció de W. Christie i P. L. Pizzi. Així mateix, ha representat òperes de Rameau, Cavalli, Händel, Boccherini, Porpora, Vivaldi i Rossini, a Venècia, Bilbao, Florència, Kiel, Estrasburg, i en els festivals d'Ambronay i Locarno. Algunes d'aquestes produccions han estat enregistrades per Mezzo TV, la cadena ARCO i France TV.

Juan Sancho ha estat finalista del Concurs Internacional de Cant Julián Gayarre, on també ha estat guardonat amb el premi especial d'interpretació de lied.

Elías Benito

Després de llicenciar-se en humanitats, el bariton barceloní Elías Benito Arranz realitza els estudis de cant a la Royal Academy of Music de Londres, on es graduà el 2008. Immediatament va guanyar una plaça a l'Opera-Studio du Théâtre de la Monnaie de Brussel·les, on treballa sota el mestratge de José van Dam.

Entre els seus primers rols operístics destaquen el de comte d'Almaviva a *Le nozze di Figaro* (Bamberg, Alemanya), Papageno a *Die Zauberflöte* (Jackdaws Festival, Regne Unit) o Uberto a *La serva padrona* (Festival de l'Été Mosan, Bèlgica). També ha participat en nombroses gales líriques a Bèlgica, Catalunya, Espanya, França, Anglaterra i als Estats Units, on les dues darreres temporades ha actuat al Festival d'Estiu de Blacksburg.

En concert, és convidat sovint com a solista dels grans oratoris de Bach, com ara les *Passions*, l'*Oratori de Nadal*, *Magnificat* o la *Missa en Si menor*, la qual ha interpretat sota la direcció de Juan José Mena i Trevor Pinnock. Recentment ha cantat el *Paulus* de Mendelssohn en gira per Bèlgica, i la *Novena Simfonia* de Beethoven amb l'Orquesta Sinfónica d'Euskadi i l'Orfeón Donostiarra a l'auditori Kursaal de San Sebastià.

L'any 2012 ha debutat al Palau de la Música Catalana, amb el *Requiem* de Bruckner i l'*Utrechter Te Deum* de Händel, amb l'ONCA i l'Orfeó Català. La mateixa temporada, debuta en el concert inaugural de la Quinzena Musical de San Sebastià i retorna al

Palau per interpretar, amb Camerata XXI, *Le Bestiaire* de Poulenc i l'estrena mundial d'*A la biologia* de Xavier Pagès i Corella.

Els propers projectes el portaran al Palais des Beaux Arts de Brussel·les i el Théâtre des Champs Élysées de París per cantar el rol de Lesbo (*Agrippina* de Händel) amb Al Ayre Español.

Marta Mathéu

Nascuda a Tarragona, cursa les especialitats de piano, cant i orgue al Conservatori d'aquesta ciutat. Realitza el grau superior de cant amb A. L. Chova al Conservatori Superior de València, on obté matrícula d'honor. Ha rebut consells de M. Caballé, H. Obraztsova, E. Lloris, I. Penagos, C. Bustamante, R. Expert, M. Zanetti i W. Rieger.

Ha cantat en auditoris importants sota la batuta de S. Mas, J. Casas, J. Vila, F. Biondi, E. Onofri, M. Conti, G. Voronkov, M. Papadopoulos, A. Leaper, M. Valdivieso, V. Pablo Pérez, A. Ros Marbà, M. Corboz, E. Oue, Sir N. Marriner o I. Bolton, i també amb formacions de cambra i amb solistes com R. Vignoles, A. Guinovart, H. Hurosaki, F. Poyato, M. McClure, Trio Jess i Trio Arriaga, entre d'altres.

Ha estat distingida amb el segon premi del Concurs Permanent de JJMM d'Espanya (2005), el primer premi del X Certamen per a Veus Joves Manuel Ausensi (2007), el premi del públic en el VII Concurs de Cant Montserrat Caballé (2007) i el segon premi, el Premi Mozart, el premi al millor cantant espanyol i el premi del públic en la categoria femenina del XLV Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas (2008).

Gràcies a la versatilitat de la seva veu, té a l'abast obres que abracen des del Barroc fins a la música contemporània, cosa que li ha permès d'estrenar òperes de J. Rodríguez Picó, A. García Abril o A. Gaos. Atreta també per la vessant d'actriu ha participat en diferents

espectacles teatrals sota la direcció d'O. Grau i F. Madico.

En el camp operístic va debutar en escena l'any 2008 en el Festival Mozart amb *Le nozze di Figaro*, amb direcció musical de Víctor Pablo Pérez i escenografia de G. Strehler. Des d'aleshores ha interpretat, entre d'altres: *Don Giovanni* (Donna Anna) i *La clemenza di Tito* (Servilia) de Mozart, *Babel 46* (Berta) de X. Montsalvatge, *Das Rheingold* (Woglinde) i *Götterdämmerung* (3a norna i Guttrune) de R. Wagner i *Jenůfa* (Die Richterin) de L. Janáček.

Marta Infante

Nascuda a Lleida, realitza estudis superiors de cant a la Universitat d'Ostrava (República Txeca). Ha cantat amb l'OBC, l'Orquesta Nacional de Espanya, Orquesta de RTVE, Sinfónica de Galicia, Filarmónica de Màlaga, Orquesta y Coro de la Comunidad de Madrid, Nacional d'El Salvador, entre d'altres, i ha treballat amb directors com J. Casas, E. Colomer, J. R. Encinar, A. Ceccato, M. A. Gómez Martínez, L. Botstein, S. Kalmar o Kees Bakels.

Canta habitualment als festivals més importants de música antiga de l'Estat espanyol, amb agrupacions com La Caravaggia, Concierto Español, Orquesta Barroca de Sevilla, Vespres d'Arnadí, Capilla Real de Madrid, Los Músicos de su Alteza, Ensemble Méridien, Collegium 1704 (Txèquia) o Antonello (Japó), i ha actuat en molts països europeus i les principals ciutats d'Amèrica del Sud, el Pròxim Orient Mitjà i el Japó, amb directors com O. Dantone, R. Alessandrini, E. Onofri, G. Antonini, R. Egarr o P. Goodwin, entre d'altres.

Manté una important activitat liederística amb el pianista Jorge Robaina ha realitzat recitals al Teatro Calderón de Valladolid, Fundación Juan March de Madrid, Festival de Arte Sacro de Madrid, Caixa Fòrum, Teatro de Santiago de Compostela, Palau de la Música Catalana, Teatro de la Maestranza de Sevilla, etc.

Entre la seva extensa discografia destaquen, *Alto Cantatas* de Telemann, *Tonos al arpa* i *Cantate Contarini* amb Manuel Vilas, *Amor aumenta el valor* de Nebra, i *Juditha Triumphans* de Vivaldi sota la direcció d'Ottavio Dantone.

Francisco Fernández-Rueda

Guanyador del premi de cançó en el XX Concurs J. Mirabent i Magrans, o del II Concurs per a Joves Cantants de la Fundació Valvi i l'ACPC, el tenor sevillà Francisco Fernández-Rueda començà la formació musical a la seva ciutat natal com a clarinetista on també va pertànyer a conjunts vocals com el Coro Barroco d'Andalucía. Posteriorment es trasllada a Barcelona per estudiar cant amb Lambert Climent i lied amb Lynne Dawson, Assumpta Mateu i Francisco Poyato a l'ESMUC. Actualment segueix estudis de perfeccionament amb Raphaël Sikorski a París i amb Raúl Giménez a Barcelona.

Com a solista, col·labora amb conjunts com Les Arts Florissants, La Capella Reial de Catalunya, Al Ayre Español, Ensemble Pygmalion, Les Sacqueboutiers de Tolosa de Llenguadoc o la Capella de Ministrers, amb actuacions a Espanya, França, Alemanya, Bèlgica, Suïssa, Itàlia, els EUA, Noruega i Holanda; i en importants festivals (Händel de Halle, Baden-Baden, Bach de Köthen), Festival International d'Opéra Baroque de Beaune (França) o Via Stellae de Santiago de Compostel·la, entre d'altres. Cal destacar la participació en la V edició del Jardin des Voix (2011), projecte dirigit per William Christie.

Ha treballat sota la direcció de J. Savall, W. Christie, E. López Banzo, R. Pichon o L. Vilamajó, a l'Opéra Comique de París, Opéra Royal de Versailles, Opéra de Bordeus, Brooklyn Academy of Music, Cité de la Musique de París, Auditorio Nacional de Madrid, etc.,

interpretant obres importants de Monteverdi, Bach, Mozart, Händel o Buxtehude. També és molt actiu en el camp de l'òpera barroca.

Ha enregistrat per a Naxos el VI volum de *Tonos Humanos del Manuscrito Guerra* i també el DVD de l'òpera *Atys* de Lully, amb William Christie i Les Arts Florissants.

Joan Martín-Royo

Nascut a Barcelona, estudià composició, piano, violí i fagot al Conservatori del Liceu i fou alumne de cant de Mercè Puntí. Perfecciona els estudis amb Carlos Chausson i Marco Evangelisti. Ha estat distingit en diversos concursos, entre els quals el Francesc Viñas (en el qual l'any 2003 obtingué el tercer premi, el Premi Mozart i el Premi Plácido Domingo) i el Premi de l'Acadèmia d'Estiu del Mozarteum de Salzburg.

El seu repertori operístic es concentra especialment en Mozart i Rossini, dels quals ha interpretat diversos rols al Gran Teatre del Liceu, Théâtre des Champs Elysées i Théâtre du Châtelet de París, Palau de les Arts de València, Teatro Regio di Parma, Festival de Glyndebourne, Òpera de Montecarlo i Santiago de Xile. També ha actuat a la Komische Oper de Berlín i, en concert, al Palau de la Música Catalana i l'Auditori de Barcelona, Kennedy Center de Washington, Concertgebouw d'Amsterdam, Palais des Beaux-Arts de Brussel·les i Salle Philharmonique de Lieja.

Molt actiu en el repertori contemporani, ha estrenat, entre d'altres, les òperes *Yo, Dalí* de X. Benguerel al Teatro de la Zarzuela de Madrid i al Liceu, *Mariana en sombras* d'Alberto G. Demestres (Auditorio de Granada), *El mercader de somnis* de S. Brotons, i els oratoris *The revelation of Saint John* de D. Schnyder i *Contes, tirallongues, jocs i colors* de García Demestres.

Com a liederista ha actuat amb els pianistes Dalton Baldwin, Helmut Deutsch, Pierre Réach, Norman Shetler

i Roger Vignoles al Mozarteum de Salzburg, Leighton House Museum de Londres, Schubertiada de Vilabertran, etc.

El seus enregistraments inclouen *Ànima* (recital d'àries d'òpera amb l'Orquestra del Liceu publicat per Columna Música), les òperes *Aprima't en tres dies* i *Mariana en sombras* de García Demestres (segell D+3), a més d'un dels discs que formen la integral liederística d'Antón García-Abril.

Diumenge, 26 de maig de 2013
Dilluns, 27 de maig de 2013
21.00 h — Petit Palau

Cor Jove de l'Orfeó Català
Ars Musicae, Orquestra Barroca

Marc Rosich, direcció escènica
Esteve Nabona, director

H. Purcell: *Dido & Aeneas*

Diumenge, 16 de juny de 2013
18.00 h — Sala de Concerts

Orfeó Català
Catalunya i l'Europa Mediterrània

Mercè Sanchís, piano
Josep Vila i Casañas, director